

Тук момчето прекъсна разказа си, погледна ме съ живити си очи и рече:

— Знаете ли за какво ми беше най-много мъчно в тоя миг? — Защо не бях и аз там, с нашите войски. Но мене кой щеше да ме чуе! Война е това! А тя ставаше пред очите ми...

— Тебе не те ли беше страх? Как ще идеш на война? Още си малък!

— Защо ще ме е страх? Войната е страшна, когато ви разказват за нея. И после... гърците нмаха шуки. Вижте, шуката е страшно нещо! Да си призная, най-напред като чух шука — припаднах. Един ден бях останал сам в казармата. Четях една книга и като съм се увлечъл, съм заспал. Въ съня си чух силно свирене и ми се стори, че сирените дават тревога за аеропланно нападение. Събудих се и чух още по-силни писъци на сирена — уплаших се и припаднах. После, когато се свестих, видях надвесен над мене ковчежника. Питам го имало ли е нападение над града, а той се смее и ми отговаря: „Мина една германска шука, ти за какво нападение говориш?“ — Засрамах се, че съм се изплашил, но не бях виновен. Въ съня си човък всичко прави.

— Разбира се, — потвърдих аз, без да се усмихна на куража на моя събеседник.

Не исках да го оскърбя. Съ такова доверие ми разказваше той всичко.

— Е и после какво стана с германците?

— Какво ли? — Тръгнах и вече се не видях. Като нма сериозна прчка пред вас, ще вървите напред, разбира се! Но и да имаше, тя пак щеше да вървя. Аз бях уверен, че ще победя. Да бяхте видели как им свѣткаха очите! — Въ тях наистина се четеше победата. — „Ние с

тебе, Янчо, ще бждем първите, които ще влезем в Кавала и първи ще се окъпем в Бѣло море“, — ми рече подполковник Бѣлчев, като ме потупа по рамото. Разбира се това много ме зарадва. Знаех, че каквото каже той, ще го изпълни, но моето желание беше да вървя напред — с германците.

— Страшно е, можеше, да те убият!

— Не е голяма беда! Съ един българин, България нма да се свърши! — рече твърдо момчето и се загледа пак напред, сякаш още виждаше германските войски да вървят пред него. — Сега ще слѣза тука. Отивам да обиколя близките си.

Отобусът спрѣ. Слѣзнахме за малко. Към мен се протегна малка ръка и стисна моята. Токове изтракаха по войнишки.

— Довиждане! Желая Ви всичко хубаво!

— Желая ти успѣх въ училището и да бждеш винаги храбър!

Бранникът тръгна из пѣтя. Пред него се очертаваше малко китно селце, всрѣд което се издигаше стара камбанария. Гледах малката фигура на момчето и виждах как тя расте, става едра, голяма, мощна!... Не беше ли това оня, на чийто плещи ще легне утре родината?

НИЧКА БАТАЛОВА

Орлето обича труда,
защото трудът изпълва съ нравствено
съдържание живота му и
осмисля дейността му.